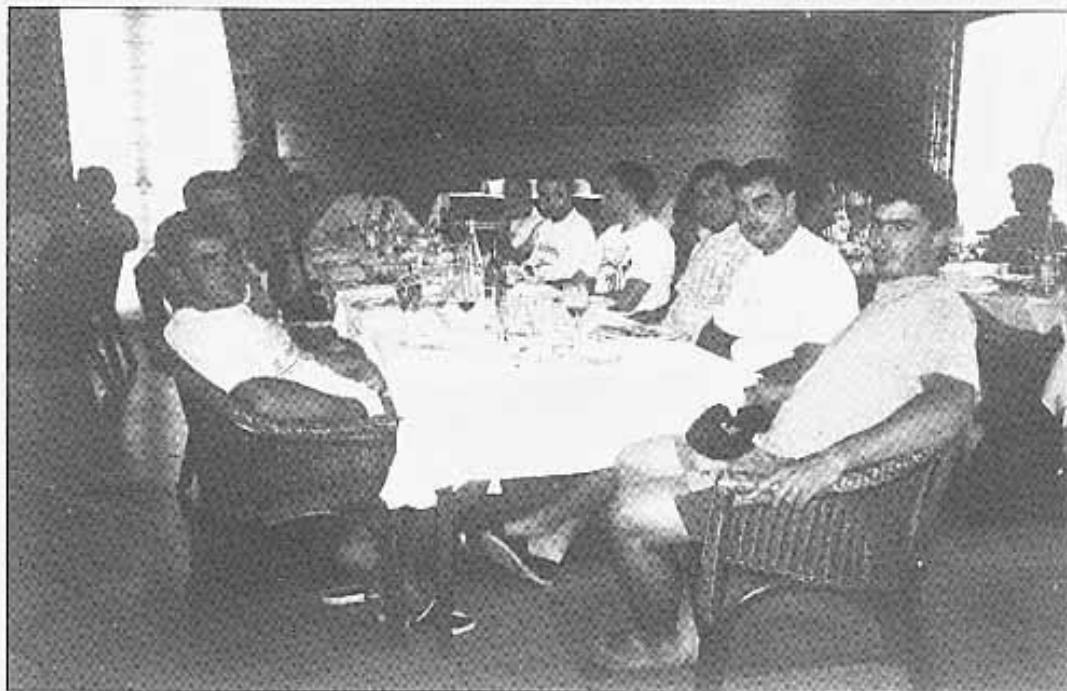

deu i cinc aplegarem a Catí, i en el Prigó ens estaven esperant per sopar Lola, Rosaura, Renó, Paco València, Anna i Claudio. Ells dos també vindrien fins Morella al dia següent.

Després d'un bona dutxa, Lola em va donar una agulla i un troc de fil per rebentar-me aquelles dos maleïdes "bures" que em van eixir en la planta del peu. Seguidament, el soparet i a descansar fins l'endemà a les cinc i quart del matí. Tenia una son!

Rocher ens va despertar a tota, a les cinc i mitja ja estavem alçats i esperant el segon grup que havia eixit per la nit, mentrestant vaig aprofitar per tornar a rebentar-me les llagues, fer un tragueta de la cantimplora on encara quedava un poc de gel del dia abans. En això ja van aplegar Juanjo i Mari Carmen (dona de Raul), i després tots els altres que s'havien aturat a la font: Joan "el Serro" amb el seu amic de Castelló Manolo, César i Davi amb tres amics, Vicent, Curina (que només va anar fins Catí), i de nou s'afegien a la marxa Anna, Claudio i un amic santmatevè de Juanjo, Vicent.

A les sis i dos minuts continuarem la marxa fins la font de l'Avellà, però abans calia pujar una costera prou empinada, i on tots vam fer fam per l'hora d'esmorzar. A les set arribarem a l'Avellà, i mitja hora després ens posarem de nou en trajecte, aquesta vegada per un barranc molt pedregós on els peus i els turmolls es tornaven a queixar com ja era habitual. Seguint el camí, aquest una mica més bò, arribarem a les vuit i mitja al Mas de Salvassoria, ara tot en runes, les cases i també una església romànica. De bon segur que el mas, en la seua època, seria de gran importàn-

Vam dinar a gust.

cia. Més endavant ens aturàrem en uns abeuradors de ramat, on boguearem, i a laombra dels xops aprofitarem per agafar forces, ja que després ens faria molta falta per pujar la costera interminable que ens duria a la Llècia. Un altre mas amb moltes cases, una església on ens contava Juanjo que encara es celebra missa alguna volta a l'any, aquest estava habitat i tots buscarem alguna ombra on descansar uns minuts. Quan faltaven set minuts per a les deu, recompreguèrem la marxa per carretera, i després continuarem pel camí, baixant una muntanya i pujant-ne una altra, baixant i tornant-la a pujar, la gont anava quedant-se darrere, el sol apretava de valent i tots estàvem cansats. Faltaven més de dos hores per arribar al nostre objectiu quan vam veure Morella, i això ens va animar a tots per seguir en-

davant, encara que jo "no me sentia las piernas", ni els peus...

Estàvem a més de 1200 metres d'alçada, tot el que havíem pujat calia baixar-ho, i quina baixadeta, prou llarga, por cort. Es veïen camps sembrats de blat i ordi. Darrere ens quedàvem un grupet, entre ells Anna i jo, i anàvem xerrant i donant-nos ànims mútuament ("Ja falta poc!").

Aplegarem el grupet dels endarrerits on la resta de membres ens esperava vora un pou, i vam prendre l'últim tragueta d'aigua abans d'arribar a Morella. Manolo, l'amic de Joan, van aprofitar per rentar-se els peus, i és que el cansament es deixava notar. Després agafarem la carretera, Morella es veia majestuosa davant de nosaltres, en això les bicicletes de muntanya ens van adelantar, per poc. A la una i trenta quatre

minuts alçarem el nostre destí, encara que jo uns minuts més tard perquè anava darrere, però la qüestió era arribar.

Després, quan bona dutxa d'aigua freda en la piscina com tots els anys i una vegada més, rebentar-me les dos llagues.

Enguany el dinar va ser en l'antiga fàbrica de roba Giner, a quatre quilòmetres per la carretera anant a Forcall. Abans ens van donar una gorra com a record d'aquesta V Marxa, el dinar molt bé i molt hò.

I ara, després de tot, què us puc dir més? Les llagues ja han desaparegut, el cansament també, tot menys el record i les ganes de poder fer l'any que ve, una vegada més, la pujada a Morella, en aquest cas la propera VI Pujada a Morella.

Fins l'any que ve.

Sebastià Saura

Els ciclistes encara havien de tornar cap al poble.

Davi ja no podia més.